

Čís. 17538.

Předpoklady § 1425 obč. zák. jsou splněny, činí-li si na zaplacení pohledávky nárok jednak nearijský věřitel, jednak okresní úřad z důvodu, že věřitel je nearijec.

Nesporný soudce nemůže zkoumati, opírá-li se nárok okresního úřadu o platný zákon.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1939, R I 791/39.)

Dlužnice Růžena S. složila podle § 1425 o. z. k soudu pohledávku, na niž si činil nárok jednak nearijský věřitel, jednak z příkazu vrchního zemského rady okresní úřad v S. proto, že věřitel jest nearijec. Nižší soudy peníz přijaly shledavše pro jeho složení podmínky § 1425 o. z., rekursní soud z těchto důvodů: Věřitel běře v odpor usnesení prvního soudu pro vadnost řízení a uvádí, že tu není předpokladů pro soudní složení, poněvadž nejsou dány podmínky § 1425 o. z. o.; podle jeho názoru musí důvod soudní deposice spočívatí výhradně v osobě věřitelově, kdežto v daném případě jest zřejmo, že jde o jeho pohledávku, již jest ochoten jako věřitel přijmouti. O výplatu oné pohledávky uchází se jednak věřitel, jednak z příkazu vrchního zemského rady v J. též okresní úřad v S. a to proto, že věřitel je žid. Dlužnice sice ví, že věřitelem je Karel Č., pro něhož pohledávku také u soudu složila, je však v nejistotě, kdo ze shora uvedených interesentů jest oprávněn obnos inkasovati a sama není s to posouditi, kdo z těchto dvou, činících si nárok na plnění, je oprávněn to žádati. Tato pochybnost může býti důvodem složení na soudě (rozh. Sb. n. s. č. 9354). Rozhodnutí o přijetí soudního deposita náleží soudci nespornému, který se má však při tom omeziti na otázku, zda deponovaný předmět se hodí k soudnímu uložení, zda navrhovatel uvádí nějaký důvod a na otázku příslušnosti; nenáleží mu však, jak se mylně domnívá stěžovatel, aby zkoumal, zda jsou splněny podmínky složení k soudu (Sb. n. s. č. 12871).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice v nesporných věcech, může býti podán rekurs k nejvyššímu soudu podle druhého odstavce § 46 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost. Dovolací rekurent napadá usnesení rekursního soudu pro nezákonnost. Podle čl. V zákona z 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n. je ve smyslu § 46, odst. 2 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. nezákonné takové opatření nebo usnesení, které se přiči jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož bylo nebo mělo býti na případ užito. Tomu není tak v případě, o nějž jde, neboť napadené usnesení neodporuje ustanovení § 1425 obč. zák., jak plyne z jeho odůvodnění, které je v souhlasu s rozhodnutím č. 9354 a 12871 Sb. n. s., jichž se dovolává. Pod výtku nezákonnosti spadají vý-

vody, v nichž dovolací rekurent, odvolávaje se na rozhodnutí č. 523 a 10174 Sb. n. s., uplatňuje, že tu není dán zákonný předpoklad, že překážka placení musí býti na straně věřitelově. Než v případě, o nějž jde, je uvedený předpoklad splněn, neboť ke složení peněz k soudu došlo z důvodu, který je v osobě věřitelově, poněvadž na plnění dlužníkově věřiteli si činí nárok třetí osoba, t. j. okresní úřad v S. z důvodu, který právě tkví v osobních poměrech věřitelových, totiž v tom, že věřitel je žid. Pokud jde o další výtky s hlediska nezákonnosti, totiž opírá-li se tento nárok okresního úřadu o platný zákon a že již při složení peněz k soudu musí tu býti podmínka pro složení, což prý přísluší zkoumati nespornému soudci, stačí dovolacího rekurenta poukázati na to, že o tom, zda byla splněna podmínka platného složení k soudu, nepřisluší rozhodovati nespornému soudci, nýbrž že jest ponecháno účastníkům, zda se má otázka ta řešiti pořadem práva (srov. rozh. č. 12871 Sb. n. s.).

Čís. 17539.

Advokát může žádati na straně, k jejímuž prozatímnímu bezplatnému zastupování byl zřízen, zaplacení palmárního účtu, nabyly-li tato zaplacením podstatné části zažalovaného nároku platebních prostředků, třebaže se tak stalo podle mimosoudní dohody a v době, kdy spor byl ponechán v klidu a zastupování již bylo skončeno.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1939, Rv I 1203/39.)

Srov. Sb. n. s. č. 16860.

Žalobce jako zástupce chudých žalovaného Martina Š. podal dne 25. ledna 1936 u krajského soudu v P. jeho jménem žalobu proti Bohumilu Š. o zaplacení týdenního důchodu za poslední tři roky dospělého v částce 23.400 K a placení dalších týdenních částek po 150 K. Podáním došlým na soud dne 16. dubna 1936 vypověděl žalovaný žalobci plnou moc. Na to dne 5. května 1936 ponecháno bylo řízení o této žalobě v klidu tím, že se strany k roku nedostavily. Ujednáním z téhož dne vypůjčil si Bohumil Š. 23.400 K a celou tuto částku vyplatil téhož dne žalovanému Martinu Š. na vyrovnání veškerých zažalovaných nároků. Obnos ten také Martin Š. přijal. Žalobce domáhá se proto nyní podle § 16 (4) adv. ř. na žalovaném zaplacení palmární pohledávky. Prvý soud neuznal žalobní nárok důvodem po právu. Odvolací soud žalobní nárok důvodem po právu uznal. Důvody: Soud prvé stolice vyslovil názor, že ta skutečnost, že Bohumil Š. vyplatil žalovanému a jeho manželce částku 23.400 K, neodůvodňuje nárok žalobcův, ježto prý se nepodařilo žalobci prokázati, že chudá strana, t. j. žalovaný, nabyl tohoto obnosu ze sporu, v němž byl žalobcem zastupován, což odůvodňuje tím, že spor, v němž žalovaný Bohumil Š. byl žalován o zaplacení 23.400 K, byl ponechán v klidu. Jest pravda, že tomu tak bylo, a že žalobce, jemuž byla žalovaným vypovězena 16. dubna 1936 plná moc, ža-